

לימוד מדריכים - עשרת ימי תשועה

"אָנָה ה' הוֹשִׁיעָה נָא" (תהלים קי"ח כ"ה)

"אָנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר קוֹל דּוֹדֵי דוֹפֵק פֶּתַחַי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טָל
קוֹצוֹתַי רְסִיסֵי לְיָלָה". (שיר השירים, ה')

"לפני שמונה ענים, בצלם ליל צלהת מלא זולצת מיינדנ, טרזלניקה זוכנוולד, זליל על תאי גז וכזשנים, זליל על הסתר פנים מוחלט, זליל עלטון שטון הספקות והשמד, אער רצה לסחוז את הרעיה מצתה לכנסיה הנוצרית, זליל חיפושים זלי הרף זקשנת הדוד - זליל זה גופו צץ ועלה הדוד. האל המסתתר זשפריר חזיון הופיע פתאום, והתחיל לדפוק זפתח אוהלה על הרעיה הסחופה והדוויה, עוהתהפכה על משכזה מתן פרפורים וייסורי גיהנם. עקז ההכאות והדפיקות זפתח הרעיה עטופת האזל, נלדה מדינת ישראל!"
(הרז סולזניצ'יק, "קול דודי דופק")

"בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: קבעת עיתים לתורה, נשאת ונתת באמונה?
[..] צפית לישועה?" (שבת לא ע"א)

אחז הפרוליס סנאמר במסכת לבית: אזס נזרל א. סקבוע עתים לתורה - סתכנו את הסימוז, סהזיב מטרות ויעזים. ב. סלאת וסתת באמונה: סנהס את מהסכיו בהוגנות תוק ראויית הזולת. ג. סלכות סילועה - סאחר לקיים את הלניס הראלונים, הוא עזין לריק סקוות ססייעתא זלמיא.

ביחס לתקוה המפעמת בלב כל יהודי מדור דור לישועה ולגאולה השתמשו הז"ל בבטוי "צפיה". ולא "קוית" צפיה היא מגזרת צפה. תפקיד הצופה להשתמש בכל מאורע שהוא להזהיר על תקלה ולעורר למפעל של ישועה. וכך עלינו להשתמש בכל המאורעות שבעולם, שעל ידם תוכל לבוא או לצמוח תשועה לישראל.

אין ספק בדבר ש"קול דודי דופק" מתקיים בכל כנסת ישראל וגם בכל הנפילות ובכל השדרות העוזרות לבנין ארץ ישראל ולתחית האומה. אבל משום שזהו בבחינת "אני ישנה ולבי ער", וש צורך לעורר מתוך השינה. אולם קול מיוחד דריש כדי לעורר את הנפש הישנה, קול שאיננו מתאים לכך לא יעוררה, ועלינו לבקש את הקול הזה שהנפש תוכל לשמוע. וזאת היא מטרתנו ותפקידנו, למצוא דרכים איך להזרים את זרם הקודש של העבר, שהוא יסוד התחיה שלנו, אל העתיד המובטח העומד בכל רעננותו.

(מאמרי הראי"ה, קודש וחול בתחית ישראל)

חג הפסח צבטא גם את הציפייה לגאולה. בעידה צרובה צהווה גאולת צצרים צעין דגם לגאולה הגדולה שצצפה לנו, כפי שנאמר: "כיצי צאתך צארץ צצרים אראנו נפלאות". גלות צצרים נצשכה צאתיים ועשר שנים, ואילו הגלות שלנו צתצשכת כבר קרוב לאלפיים שנה. צבאן שהגאולה צגלות זו אצורה להיות גדולה לאין-ערוך צגאולת צצרים. הגאולה אצורה להכניס אותנו אל יצות הצשיח, שיביאו את העולם כולו ואת העם היהודי לצצב שלם ואידיאלי. כשם שגאולת צצרים באה על-ידי צשה רבנו, כך הגאולה הקרובה תבוא על-ידי צשיח-צדקנו, שהוא יתקן את העולם כולו ויכניסו לעידן הגאולה. אנו צציינים זאת בליל-הסדר בשעת פתיחת הדלת, כשאנו אוצרים "שפוך חצתך". זו הנקודה שבה צתחברות הציפייה לאליהו הנביא, צבשר הגאולה, עם הסבל שסבלנו צשונאי-ישראל בצשך הדורות, ועם האצונה בגאולה השלצה. ציפייה זו באה לידי ביטוי גם בסיום הסדר, כשאנו אוצרים: "לשנה הבאה בירושלים". כלוצר, אנו צתפללים שבשנה הבאה נחגוג את הסדר בבית-הצקודש השלישי בירושלים הבנויה.